

О једном непријатељу

Пише: Драгана Кањевац
среда, 18 новембар 2009 18:25

Недавно је на ТВ Студио Б у емисији „Агапе“ гостовао драмски писац Душан Ковачевић на тему своје збирке прича о двадесет подела Срба на Србе. Тачно је дијагностификовао тај тињајући рат у Србији по било ком питању, између *нас* и *нас*. Партизани–четници, патриоте–издајници, Цигани–Гробари, националисти–мондијалисти, урбани–фолкери, елдепеовци–деесесовци, Динарци–Србијанци, Егзит–Гуча, монархија–република, верници–атеисти, евроентузијастички–евроскептици, англофили–русифили. Како је само лако бити део тог црнобелог света, тако је једноставно пронаћи своју страну и свог непријатеља! Тако, већ у првом контакту са саговорником кроз неколико штих питања можете врло лако да провалите да ли је у питању

ваш

човек или бедни припадник противничког табора,

Вилотић

, како је ту појаву збирно назвао поменути Ковачевић у „Радовану Трећем“.

Ево пратим како ми пред очима један мој познаник постаје омиљени непријатељ оне напредније, тзв. Друге Србије. Ђорђе Вукадиновић постао је симбол назадног, националистичког, ултрадесног, коштуниоидног, мантијашког и ракијашког погледа на свет, како то виде неки ЛДП или Б92 фанови. Прошао је Вукадиновић „шпалир“ састављен од највећих колумнистичких талената поменутог светоназора. Једно време био је снажна инспирација некад супердуховитом Пери Луковићу, који је ваљда и крстио Ђорђево издавачки центар у „Нова српска фашистичка мисао“, уместо *политичка*. Онда је прешао у Басарин колумнистички опус поставши дугогодишња

муза

његовог новинског стваралаштва. Теофил Панчић га тек успут понекад залепи у пакету са Антонићем, а

Данасови

колумнисти готово редовно. Зенит црне славе Вукадиновић доживљава после напада на Француза Бриса Татона, када на ванредној конференцији за новинаре градоначелник Ђилас оптужује Вукадиновића, због колумне о звиждању Марсељеши, за инспиратора насиља. Иницијатива младих за људска права недавно је тужила НСПМ за говор мржње. На форуму Б92 Ђорђево име постало је павловљевски повезано са експлозијом простаклука до размера садизма. Чак се недавно у ТВ гостовању сам Теофил Панчић згрозил испричавши како је чуо на улици коментар пролазника како би *поломио Ђорђа Вукадиновића само да га негде види*

!

Шта је урадио тај грозни човек Вукадиновић?

Колико знам, греси су му следећи: није био задовољан ни Милошевићевом ни Ђинђићевом владавином. Није му свануло под „Сабљом“, па је сајт НСПМ једини пробијао информативни ембарго ванредног стања. Направио је позамашну издавачку делатност и читан сајт. Постао је сам своја институција, тражен српски opinion maker – има га „у свим новинама“, што каже Ђогани. Прича дуго телефоном и помало касни. Кажу, Коштуничин спин доктор (што је горе од Гебелса), а ево постао је и инспиратор насиља. Недавно се на вестима времешни студент из поменуте Иницијативе младих јавно гнушао Вукадиновићевих недела, са гримасом као да – боже ме опрости – говори о Јозефу Фрицлу. Гледам човека и размишљам: шта ја заиста знам о том Ђорђу Вукадиновићу? Можда ми је нешто промакло па ми се учинило да се ради о вредном, карактерном, талентованом и поштеном човеку. Наиме, признајем да поменутог познајем још из средњошколских дана – упознали смо се као полазници новинарске школе Омладинских новина у Умчарима (заједно са Биљаном Бранковић, Зораном Павићем, Инес, Млакарком...) где смо по цео дан седели за огуљеним кафанским столовима у некаквом одмаралишту и водили занимљиве разговоре. Касније инкриминисаног Вукадиновића срећем као старијег колегу и асистента на студијама филозофије – издавао се по интелигенцији и смислу за хумор, који тада као да је био забрањен на факултету. Ђорђа следећи пут срећем после 2000, када он већ увелико води Нову српску политичку мисао и тада почињемо да сарађујемо на рубрици сајта НСПМ посвећеној културној политици. Никад није слагао или на било који начин изневерио договор; предлози су му промишљени, критика на месту... ове особине су толико нестварне за једног уредника да је ствар просто сумњива. Сумњив је Вукадиновић и што не пије, не пуши, ради од јутра до мрака, вози се бусом, породичан је човек, средства која добије троши наменски... ужас.

Ипак, онај дечко из Иницијативе младих види Ђ.В. као неку страшну појаву, зло једно против којег се треба борити као против ђавола. Форумаша би га убили, разапели... Како се то десило да човек којем је кашњење на састанке највећа карактерна мана у очима једног дела јавности постане оличење зла? Добро, човек воли своју земљу, а то је у Србији политички некоректно; није егзалтиран евроатлантским интеграцијама, и то баш није „на линији“. Објављује на сајту и леве и десне. Кажу: није објективан, нагиње *деесес* у (за разлику од својих објективних колега који се, нашавши на правој страни, оглашавају са бина председничких кандидата и егзотичних амбасадорских дестинација). Пошто стицајем околности радимо у истој згради, *случај* ми је на оку готово свакодневно и нисам приметила трагове материјалног благостања и фенси стила живота. Ко зна, можда вешто крије свој спиндокторовски плен и гради неку вилетину на Сардинији или Пржну, нпр. Можда му је *деесес* платио десетогодишњу аутобуску карту на релацији Београд–Нови Сад, коју Ђ.В. редовно преваљује... ко зна, све је могуће.

О једном непријатељу

Пише: Драгана Кањевац
среда, 18 новембар 2009 18:25

У ствари, форумаша треба да буду и даље гневни и да разапињу Вукадиновића или ко је већ на списку за демократски одстрел: ако изађу из својих удобних идеолошких ровова, можда ће схватити да немају посао или да никад неће имати свој стан. Нека пишу колумнисти и даље, нико паметан им не би спорио слободу јавног изражавања, само нека се после не чуде агресији своје публике према метама њиховог напада – и они су дакле *инспиратори насиља*, ако ћемо да се вређамо. Лако је писати о поштовању *Другог* и праву на различитост, али кад се појави неко њима различит, е онда нема поштовања и сва људска права нестају.

Дакле, лепше је са непријатељем! Вилотићи су ти који су прекинули везу – они су криви за све животне недаће, њих можемо да мрзимо и вређамо без последица, они нас држе на окупу. А кад је непријатељ већ тако очајнички потребан – шта је један Ћорђе Вукадиновић у односу на стотине живота форумашких и колумнистичких *прогресивних снага* !